

Най-сетне настъпва времето за преминаване на голямото водно препятствие – река Дунав и граничната зона. Нейното осъществяване се усложнява от взетите мерки от турските власти. След преминаването на четите от 1867 г. българският бряг от Видин до Силистра е усилен с постове от 10–20 души (каракол), между които караулят разезди. В началото на юли подготовката на четата в Румъния е публична тайна. Тя достига до европейските консули, които предупреждават румънското правителство и турските власти в Русе. Правителството на Румъния, изпраща инспекция към Петрушан, но четата вече е напуснала чифлика, а някои местни власти и постове се отнасят благосклонно към нея. От своя страна валията на Дунавския вилает Сабри паша дава нареждане за повишаване вниманието на постовете, усиляването им с конни патрули и готовност за мобилизиране на запасни части.

Планът на четата е да се придвижат срещу течението на реката, да я прекосят вечерта и слязат при Вардимското блато, където се надяват да няма турски пост и лесно да могат да се укрият в блатната растителност. Да използват нощта, за да се придвижат повече към вътрешността по т.нар. "хайдушки път" – най-късия към Стара планина, използван по-сетне и от русите през Освободителната война.

Лодката пристига през деня на 5/17 юли, петък. Това е голяма дунавска лодка, малка гемия, която източниците наричат чам. Тя е с покрита палуба и към нея има 1–2 малки лодки. Придвижването срещу течението става с помощта на тези лодки, поставяне на платна, както и с въжета, теглени от брега. За по-голяма сигурност е решено чамът да се движи през нощта.

Надвечер четата се настанява в трюма на чамата. Само Караджата с няколко момци остава на предната палуба (баша). Теглен от лодки, въжета и платна, през нощта чамът се придвижва край румънския бряг, но наближава набелязаното място едва сутринта на 6/18 юли.